

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2022
MARTS

Kāpt kalnā

*„No visurienes mēs ciešam apspiešanu, bet neesam nomākti;
esam trūkumā, bet neesam izmisuši. Mēs ciešam vajāšanas,
bet neesam atstāti; tiekam satriekti, bet neejam bojā.
Mēs vienmēr nesam Jēzus nāves ciešanas savās miesās,
lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā.”
(2 Kor 4, 8-10)*

LIELĀ GAVĒŅA LAIKA PĀRDOMAS

Esiet sirsnīgi sveicināti, visi izdevuma „Kāpt kalnā” lasītāji!

Katrs Lielais Gavēnis ir citādāks, un tas ir kā no jauna kāpt augstā, taču ļoti skaistā kalnā, no kura Lieldienu Ritā pavērsies brīnišķīgs skats uz uzlecošo, jauno, Augšāmcelto Kristus Gaismu!

Gavēņa laiks mums ir dots lai mazliet apstātos un padomātu par dzīves jēgu, īpaši tagad, kad risinās dažādi notikumi, kas satricina visu pasauli. Tas ir svētīgs laiks katram kristītim, lai ieraudzītu savu vietu, misiju, uzdevumu Dieva un līdzcilvēku plānā.

Gavēni vispirms mums pašiem ir jāveltī vairāk laiku Dievam, lai ieietu dziļākā dialogā ar Viņu. Klusumā jāieklausās, ko saka tev Jēzus Kristus un Vissvētākā Jaunava Marija. Katram no mums ir kādas nepilnības, slikti ieradumi, grēki. Patiesā grēku nožēlā Dieva priekšā viss var ļoti mainīties uz labo pusi. Tikai tad, kad paši būsim tīri un apģaroti ar Dieva žēlastībām, varēsim doties pie citiem, lai būtu kopā ar viņiem. Palīdzēs vispirms savām dvēselēm un tikai tad citiem, nevis otrādi.

Šajā laikā būsim ļoti uzmanīgi, būsim nomodā caur lūgšanām uz Dievu par sevi un citiem, darīsim labus žēlsirdības darbus un ieturēsim gavēni, tas ir, mēģināsim atturēties no daudzām lietām, atturēties no laicīgajām lietām, kas prasa mūsu bezgala dārgo laiku. Laiks, mīlestība, ticība – tās no jauna ir ļoti aktuālas vērtības Lielajā Gavēnī.

Veltīsim savus labprātīgos upurus, nespēku, slimības, neveiksmes, ikdienas krusta grūtības par grēcinieku atgriešanos un mieru pasaulē, īpaši par mieru Ukrainā.

Lai mīļā Dievmāte un svētais Jāzeps mums visiem palīdz labi, garīgi izdzīvot šo gavēni un Lieldienu Ritā uzkāpt kalnā!

Lūgšana Lielajā Gavēnī:

Kungs, māci man, kāds gavēnis ir Tev patīkams.

Māci man atteikties – atteikties no nosodīšanas un kritizēšanas, atteikties no mēlnesības, skaudības un uz-

bāzības.

Māci man atteikties no tā, ka domāju vienīgi par sevi. Lai atsakos no steigas un no trokšņa. Lai atsakos no tukšām pļāpām un tukša prieka.

Tā vietā dāvā man tukšu un atvērtu sirdi, lai Tu to piepildītu. Lai to piepildītu Tava klātbūtne un Tavš klusums.

Liec man atteikties no ikviena vārda, kas nenes svētību un labvēlību. Māci man gavēt, atsakoties no vārdiem, kas ir no manis paša un neko būtisku nepasaka. Lai gavēnis šķīsti manas lūpas, un mana mute lai spēj teikt Tavu godu un dziedāt par Tavu žēlsirdību.

Lai es pārpārēm baudu Tavu klātbūtni un alkstu pēc Tava svētā Vārda, Kungs!

Ar sirsnīgu sveicienu, pieminot Jūs savās lūgšanās —
**pauliniešu tēvs Jānis Vilaks
no Cēsaines**

SVĒTVIETAS KĀ PIEDZIMŠANA NO AUGŠAS

Cik un kuras svētvietas Latvijā vai pasaulē jūs zināt? Aglona, Skaistkalne, varbūt – Sarkaņi, Lurda, Fatima? Šādu un līdzīgu jautājumu teoloģiskā konferencē uzdeva lektors auditorijai, kad izskanēja dažādu svētvietu nosaukumi un to raksturojumi – kurā notiek lielāki vai mazāki brīnumi, kādas neparastas parādības, cik daudz lūgšanu kur uzklausa.

Lektors izteica teoloģisku apgalvojumu, kas visiem lika aizdomāties, proti, patiesībā svētvietā ir jebkura baznīca vai kapela, vai cita vieta, kur tabernakulā tiek uzglabāts Vissvētais Sakraments, tas ir, Kristus ir reāli klātesošs. Tātad, raugoties no šādas skatu pozīcijas, Madonā ir pat divas svētvietas!

Tomēr Dievs redz cilvēka dažbrīd vājo un trauslo ticību, redz, ka cilvēka ticība nespēj saskatīt un dažreiz atsaiņot dāvanas, kas ir Vissvētākajā Sakramentā, kā arī pārējos sakramentos. Sakraments kā Dieva neredzamās darbības redzamā zīme ir pestīšanas līdzeklis cilvēkiem. Ja cilvēks

vēl nespēj aizsniegties līdz šiem līdzekļiem, Dievs kā žēlsirdīgs Tēvs savus bērnus uzrunā arī caur jutekļiem, tas ir, caur redzi, tausti, dzirdi, sajūtām uc.

Kāpēc Dievs izvēlas kādas konkrētas vietas, kur Viņš īpašā veidā atklāj Savu godību un manifestējas ar Savu spēku un žēlsirdību, cilvēkam vienmēr paliks noslēpums, bet motīvs tam visam, protams, ir mīlestība uz saviem bērniem. Cilvēki dodas uz šīm vietām, lai saņemtu atbildes un dziedināšanas, un citus labumus, un Debesu Tēvs tos arī dāvā, bet tas nav galvenais mērķis. Ieticēšana Tēva bezgalīgajai mīlestībai, piedzimšana no augšas, Kristus un Viņa sludinātā Evaņģēlija pieņemšana un dzīvošana tajā, ir tas, ar ko cilvēkam būtu jāatgriežas mājās.

Tavas mājas arī var kļūt par svētvietu citiem, ja Tevī un Tavās mājās mājā Dieva Gars. Jo Gars runā uz tiem, kas pie Tevis mājā!

Dāvis Ozoliņš

DRAUDZĒ ATSĀKAS ĢIMEŅU TIKŠANĀS

13. martā pēc vairāku mēnešu pārtraukuma notika Madonas katoļu draudzes ģimeņu tikšanās. Kopienas „Baltā ūdensroze” vadītāja Kristīna Gribonika labprāt atvēlēja telpas centra trešajā stāvā (tās, kurās reiz uzturējās klostermāšas Emanuēla un Gabriēla). Viss mūs itin kā gaidīt gaidīja. Virs durvīm pielikti krustiņi, virtuvīte, plaša telpa bērnu rotaļām un telpa sarunām – pat ar altāriti.

Pirmajā reizē sanācām 5 ģimenes, kopā ar mums bija priesteris Māris. Tā kā šis gads Baznīcā veltīts ģimenei, lasījām pāvesta Franciska vēstuli laulātajiem (publiskota 2021. gada 26. decembrī).

Pāvests atzīst, ka aicinājums uz laulību ir aicinājums vadīt nestabilu, taču, pateicoties sakramentam, drošu laivu bieži vien sabangotā jūrā. Cik gan bieži laulātie grib kliegt kā apustuļi: “Mācītāji, vai Tev nerūp, ka mēs ejam bojā?” (Mk 4, 38) “Neaizmirsīsim,” atgādina Francisks, “ka, pateicoties Laulības sakramentam, šajā laivā ir klātesošs Jēzus.” Dalīšanās mirklī pāriem bija iespēja pastāstīt par savu pieredzi un pārbaudījumiem.

Nākamā tikšanās, ja Dievs dos, paredzēta 10. aprīlī, kurā plānojam pārrunāt Sinodālā ceļa jautājumus ģimenēm.

Agnese Liepiņa

STARP AUGŠĀMCELŠANOS UN DEBESKĀPŠANU

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Šajā rakstā mēģināsim noslēgt apceres par Rožukroņa piedāvāto ceļu, kas sniedzas līdz Jēzus augšāmcelšanās un Debekāpšanas noslēpumiem.

Kā atslēgu visam, kas par Jēzus iemiesošanas, dzīvi, Krustu un augšāmcelšanos bija teikts līdz šim, mēs varētu izmantot katehismā teikto (sal. KBK 512 un 514), ka *Jēzus apslēptās un atklātās dzīves noslēpumi it sevišķi tas, kas attiecas uz iemiesošanas un Jēzus Pashu, tika aprakstīti un komentēti Evanģēlijos tāpēc, lai mēs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un ticēdami iemantotu dzīvību Viņa vārdā* (J 20, 31). Tādējādi Baznīca liek domāt par Jēzus Kristus dzīvi arī kopumā, par visu Viņa misiju un tās izpildīšanu virs šīs zemes un tā gaismā formēt savu sirdi.

Debesu Tēvs sūtīja Jēzu pie mums ar konkrētu misiju. To izpildot, augšāmcelšanās dienā Viņš teica: *“Es aizeju pie sava Tēva un jūsu Tēva, pie sava Dieva un jūsu Dieva.”* (J 20, 17) Citā vietā: *“Es izgāju no Tēva un atnācu pasaulē; es atkal atstāju pasauli un eju pie Tēva.”* (J 16, 28) Un vēl citā: *“Un neviens neuziet debesis, kā vienīgi Cilvēka Dēls, kas nācis no debesīm un kas ir debesis.”* (J 3, 13) Atnāca no Dieva, izpildīja pavēlēto un devās atpakaļ. Izmantojot to kā fonu, katrs no mums var jautāt (neatkarīgi no aktuālā vecuma!) par sava mūža nodzīvoto daļu: kā līdz šim esmu izpildījis savu dzīves “misiju”; vai tāpat kā Nācarietis Jēzus arī es dzīves laikā *“staigāju, labu darīdams”* (sal. Apd 10, 38); ar ko esmu piepildījis savu un citu cilvēku sirdis un dzīvi? Vai mana sirdsapziņa droši var citēt svētā Pāvila atzišanos: *“Labo ciņu es izcīnīju, savas gaitas pabeidzu, ticību uzglabāju. Pāri paliek man paredzētais taisnības kronis, ko Kungs, taisnīgais Tiesnesis, dos man tanī dienā, un ne tikai man, bet arī tiem, kas mīl Viņa atnākšanu.”* (2 Tim 4, 7-8)? Mums, priesteriem, šādi jautājumi

“stāv durvju priekšā” varbūt pat biežāk, nekā pārējiem ticīgajiem, jo tos varam uzdot ne tikai domājot par savas dzīves noslēgumu, bet, piemēram, sakarā ar kalpošanas vietas izmaiņu...

Šai kontekstā katram no mums vajadzētu domāt ne tikai par paslēpto, intīmo dvēseles dzīvi, par ticību, kas “notiek” sirdī un kuru neviens no ārpuses skaidri neredz, bet jautāt arī par darbos atklātajām sirds domām. Vajadzētu pārdomāt, cik intensīvs bijis manas sirds un dzīves prieks, kādā veidā centos ar to padalīties un bagātināt apkārtējos? Kā izmantoju laiku izglītībai un attīstībai? Vai tādējādi pilnveidoju savu cilvēcisko statusu, vai ietekmēju arī savus radniekus, draugus? Un arī no citas puses – kādā veidā panesu dzīves “neērtības”, tomēr esmu diezgan nespēcīga būtne un dažas lietas nevaru sasniegt (kaut cenšos), tās neiet tik ātri, kā gribētos. Uzlūkojot Kunga Jēzus dzīvi, mēs zinām, ka arī Viņš auga ticībā un dievbijībā, gudrībā un paklausībā – sākumā saviem vecākiem, pēc tam saviem Debesu Tēvam pat līdz krusta nāvei. Tāpēc vajadzētu jautāt, ko esmu darījis ar savu kristību un ticības dāvanu? Cik tālu ticis no pirmā “pieturas punkta” — fakta, ka esmu nokristīts? Cik dziļi iegājis Dieva Vārda pazīšanās? Cik lielā mērā Baznīcas sakramentālā dzīve ir “gaiss, ar kuru elpoju”, un cik lielā mērā tā uztur manu iekšējo dzīvi?

Divi pēdējie jautājumi mani kā draudzes prāvestu dažreiz moka, jo es joprojām brīnos par tiem, kuriem draudzē nevajag ne “Bībeles stundu”, ne klusuma dienu, ne rekolekcijas. Un joprojām sevi lūdzos par tiem, kurus pat Bauslis par pienākumu svētdienās piedalīties Svētajā Misē nemobilizē pareizi svinēt svēto dienu.

Jēzus augšāmcelšanos un “robežu”, aiz kuras jau ir Debekāpšana, gribas izgaismot ar vēl vienu domu. Izpildot no Tēva doto misiju, Jēzus nepielika “punktu”, bet

“komatu”. Kādā ziņā? Viņš rūpējās, lai Dieva darbi, dvēseļu pestīšanas darbi tiktu turpināti Viņa svētajā Baznīcā. Tāpēc līdz augšāmcelšanās robežai, kā arī mazliet aiz tās formēja savus sekotājus, lai būtu skaidrs, ka viņu uzdevums būs turpināt kalpošanu dvēseļu pestīšanai. Vairāk. Evanģēlijā atrodam vārdus, kas kaut kādā mērā šokē: *“Patiesi, patiesi es jums saku: kas uz mani tic, tas darīs tos darbus, ko es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo es aizeju pie Tēva.”* (J 14, 12) Šis apsolījums nav neprāts, pirmkārt, jau tāpēc, ka Jēzus kalpoja konkrētā laikā un telpā, bet Kristus Baznīcas balss (plašākā nozīmē) *“ir atskanējusi pār visu zemi un līdz zemeslodes robežām viņas vārdi”* (sal.: Rom 10, 18; Ps 19, 5). Baznīcas loma tika “skicēta” jau Vecās Derības laikā, kā to komentē svētais Pāvils attiecībā uz Mozu un faraonu, un visu to, kas toreiz notika: *“...es tevi iecēlu, lai pie tevis parādītu savu spēku un lai mans vārds tiktu pasludināts visai pasaulei.”* (Rom 9, 17) Arī par svēto Pāvilu pašu, pie viņa sūtot Ananiju, augšāmcelties Jēzus teica sekojošo: *“Ej, jo viņš man ir izredzēts trauks, lai nestu manu vārdu pagāniem, ķēniņiem un Izraēļa bērniem.”* (Apd 9, 15) Otrkārt, Jēzus iedibināja kopienu. Neapšaubāmi cits raksturs un auglīgums ir kalpošanai, ko veic viena persona, un cits, kad to cenšas veikt kopiena. Dievs paredzējis kopienai kā ticīgo “dzīvesvietu”, kurā ir dažādi talanti un harismas, un to apmaiņa; kurā viens otru mudina dalīties un tādējādi stiprināties milestībā. Līdzīgu “garšu” atrodam sv. Pāvila stāstā par Baznīcu, kas salīdzināta ar cilvēka ķermeni un tās locekļiem: *“Vai tad visi ir apustuļi, vai visi pravieši, vai visi mācītāji? Vai visi ir brīnumdarītāji, vai visiem ir dāvanas dziedināt, vai visi runā mēlēs, vai visi tās iztulko? (...) Bet Dievs mūsu ķermeni (un līdzīgi tam arī savu Baznīcu) ir tā iekārtojis, lai ķermeni nebūtu šķelšanās, bet lai locekļi tanī cits par citu rūpētos.”* (sal. 1 Kor 12, 29-30.24-25)

Šai kontekstā aktuāli pajautāt, vai mana un tava aktīvā ticības praktizēšana vairo

Baznīcas locekļus? Vai ir cilvēki, kas ieticēja arī manas kalpošanas dēļ? Kas vēlējās laulāties vai pieiet pie grēksūdzes sakramenta manas liecības dēļ? Cik daudzus ar domām esmu rosinājis kalpot pie altāra, atsaukties aicinājuma noslēpumam uz priesterību vai konsekrāciju? Ja man būtu jāmaina dzīvesvieta, vai ticības mantojums, ko centos ielikt savās draudzēs, pārējo ticīgo sirdīs, vairotos...? Cik lielā mērā es centos un cenšos formēt savus pēcnācējus ticībā? Vai būs tie, kam ticībā es varēšu teikt tāpat kā sv. Pāvils attiecībā uz Timoteju vai Titu: *“Timotejam, mīļajam dēlam ticībā...”* (1 Tim 1, 2); *“Savam vismīļajam dēlam Timotejam...”* (2 Tim 1, 2); *“Titam, mīļajam dēlam ticības kopībā...”* (Tit 1, 4)? Vai man ir šādi garīgi bērni, kuriem es droši varu teikt: *“Esiet sekotāji man kā es Kristus!”* (1 Kor 11, 1)?

Nāc, Svētais Gars, kura spēkā Baznīca turpina Jēzus Kristus misiju! *Lai Dievs svētī mūsu ticības augšāmcelšanai ceļu.* †

**Priesteris
Pāvils Kamola**

Pāvils Kamola

PAKLĀJS JAUNAJAM PĀRIM

Tavai atpūtai un priekam sagatavoju slavēšanas paklāju. Tā skaistie raksti izteic līdzības par mūsu Kānu un kāzām.

*Otrā pusē:
kakla sāpju diegi,
pārmetumu mezglī
un pelēkas jūtas...*

*Kam par to pateikties:
Tev, ligavainim, galdzinim
vai neprātīgiem viesiem?*

*Tomēr Īstā Vīna stunda
vēl mums ir priekšā.*

*Vienīgi tad, kad aizmigsim
Dzīvības Koka apskāvienos,
redzēsīm Ligavas deju
un Tās bērnu prieka reibumu.*

PAR TICĪBU, BRĪVĪBU UN IZVĒLĒM

Šai laikā, kad Ukrainā plosās karš, uz interviju aicināju kapelānu **Mareku Savicki** (attēlā). Kapelāns Nacionālajos bruņotajos spēkos (NBS) ir garīgais atbalsts komandierim, karavīriem un NBS civilajiem darbiniekiem. Padomdevējs gan garīgā jomā, gan praktiskās lietās, uz problēmām aicinot paskatīties no dievišķās puses.

Zinām, ka kapelāns ir priesteris Juris Škapars, tomēr izrādās, ka kapelānam nav obligāti jābūt garīdzniekam?

Mareks Savickis: Kas ir kapelāns – to nosaka likums. Esmu katolis, pabeidzis Latvijas Nacionālo aizsardzības akadēmiju un Rīgas Augstāko reliģijas zinātņu institūtu (RARZI). Mani šim kalpojumam izvirzīja biskaps, un varu kā lajs šai jomā kalpot. Ja kapelāns ir priesteris, tas, protams, ir bonuss, jo viņš var laulāt u.c., es savukārt varu visiem sakramentiem cilvēku sagatavot. Karavīru vide ir daudzkonfesionāla, tāpēc organizējam svētbrīžus, Kadagā notiek Svētās Mises, luterāņiem – dievkalpojumi.

Kā pašam iesākās ticības ceļš?

Esmu dzimis 1977. gadā, padomju laikā, bet mani vienmēr uz baznīcu mudināja iet vecmamma. Viņa ticību Dievam iznesa visu padomju laiku. Atceros, kā zirga ratos braucām garām krucifiksam (vecmamma dzīvoja Līvānu pusē), un viņa teica: – Vienmēr pasveicini Jēzu! To vidi, kā pati augusi, viņa projicēja uz mani. Piecu gadu vecumā man nomira tētis. Dzirdot, ka Dievs ir mūžīgs, dod mūžīgo dzīvi, es kā bērns aizdomājos, un tas nostrādāja mierinoši. Esmu pateicīgs, ka caur šo ērkšķi Dievs deva ticības rozi. Pats esmu dzimis, audzis Jēkabpilī, vidusskolas laikā piekalpoju baznīcā par ministrantu. Labs piemērs

bija dekāntēvs Jānis Bratuškis – sirsnīgs un uzmanīgs. Baznīcā izjutu citu pasauli, to piedzīvoju jau toreiz, Atmosferas laika sākumā, un, kad man pašam bija dzīves izaicinājumi, viss summējās, sapratu, ka Dievs reāli ir, Viņa pasaule ir piepildīta ar prieku un mīlestību.

Pēc vidusskolas studējāt Nacionālajā Aizsardzības akadēmijā?

Dievbijībā tiku audzināts, bet pats, kad sāku mācīties Aizsardzības akadēmijā, ar lūgšanu gulēt gāju, bet īstas reliģiskās prakses nebija. Tad saskāros ar personīgām problēmām. Biju laulājies, mums bija meita, un mana sieva no manis gāja prom. Tas kļuva par lūzuma punktu. Bija ļoti žēl meitēna, ka mēs, divi pieaugušie, nevaram tikt skaidrībā. Sāku mācīties RARZI, lai saprastu savu ticību, un ar mani notika brīnums. 2007. gada 5. augustā piedzimu it kā otrreiz. Man pieskārs tik spēcīga Dieva mīlestība, ka ilgu laiku atrados tādā liela prieka stāvoklī. Lasīju Jauno Derību, kļuva skaidrs, ka tas ir stāsts arī par mani, par lietu kārtību un Dieva nodomiem. Dzīve izmainījās par 180 grādiem. Izstudēju RARZI un, protams, uzreiz gribēju kalpot Dievam. Tobrīd dienēju Gaisa spēkos, teicu – labi, Dievs, kad būšu vajadzīgs, aicini! Un reiz pēc maiņas zvanīja biskaps un jautāja, kā skatos uz kapelāna amatu – esmu taču mācījies reliģijas zinātnes, esmu karavīrs, un katoļu Baznīca aicina. Teicu, ka padomāšu. Lūdzoties rožukroni (pirmdienā – Priecīgā daļa) savilku paralēles, ka eņģelis Marijai pasludināja negaidītu ziņu un arī es esmu saņēmis negaidītu aicinājumu. Tad Dievam teicu „jā”. Protams, apzinājos, ka mūsdienu pasaulē ticība ir liels izaicinājums, bet nolēmu kal-

pot un lauzt negatīvos stereotipus par Baznīcu un ticīgajiem.

NBS kapelāns esat kopš 2016. gada. Un šobrīd esat arī ģimenes cilvēks

Uz jaunu ģimeni necerēju, pirmajai sievai bija citas attiecības, bērni. Tad priesteri mani mudināja iesniegt Baznīcas tiesā laulības šķiršanu. Pēc četriem gadiem lietu sāka skatīt. Tobrīd biju pabeidzis RARZI, dzīvoju lelavā, mācīju bērnus svētdienas skolā. Tā kā pirmā sieva ar meitu bija pārcēlusies uz to pusi, es, lai vairāk būtu kontaktā ar meitu, dzīvoju lelavā. Mūsu baznīcā bija tradīcija līdz Zvaigznes dienai ar svētdienas skolas bērniem apskatīt izveidotās Betlēmītes. Atbrauca svētdienas skolas bērni un skolotāja arī no Brunavas draudzes. Kad ieraudzīju skolotāju, caur mani izskrēja atziņa: – Lūk, mana sieva! Vakarā lūdzoties, Jēzum teicu: – Kāda „mana sieva”? Tu taču zini manas lietas – nevaru pat cerēt uz to pusi. Sākumā viens otram palīdzējām svētdienas skolā: es dziedāju un spēlēju ģitāru, viņai ļoti sanāk plānošana, atbildība par materiāliem. Braucu uz Brunavu palīgā tīri praktiski, viņa palīdzēja pieskatīt manu meitu, kura tobrīd bija pārcēlusies un dzīvoja pie manis. Tikai noteica – lūgšos par tevi... Dzīvojam kā brālīš un māsa, un reiz, kad vajadzēja uzlikt jaunu žogu un vācu nost veco, zvanīja no Baznīcas tiesas

un prasīja, vai vēl ir aktuāls jautājums par laulības šķiršanu. Teicu – protams, kā vēl nekad! Tas bija simbolisks brīdis. Manu lietu sakārtoja, un mēs 2017. gada februārī salaulājāmies Skaistkalnes baznīcā, kur tobrīd kalpoja pulciniešu tēvs Jānis Vilands.

Tagad esat kupla ģimene

Mums ātri pieteicās Stefānija, maijā gaidām trešo meitiņu, un man kopumā ir četras meitas – vecākajai ir 18 gadi. Vai meitas ir ticīgas? Ar jauniešiem ir tā, ka katru svētdienu uz baznīcu meita tomēr neiet, bet esmu pateicīgs, ka Dievs pie viņas sirds darbojas, uz pasauli Eliza skatās caur dievišķu prizmu. Stefānijai ir 4 gadi, vakaros viņa kopā ar mums lūdzas, mazā Emīlija dzīvo visam līdzī. Man ir nostāja, ka ticību bērniem neuzspiežu. Kāda klostermāsa reiz ieteica, lai nekad nepieprasu bērniem ticību. Pie šī principa pieturos, lūdzos un zinu, ka Dievs būs klātesošs un savu darīs.

Atgriežoties pie darba pienākumiem, gribo vaicāt, kā ir šobrīd, kad risinās karš Ukrainā?

Kā karavīrs turpinu pildīt savus pienākumus, bet man nereti zvana draugi un izsaka savas bažas. Tad saku – ir jāatceras, ka esam NATO, un tā nav uzbrūkošā armija. Ukraina diemžēl nav šai aliansē, mums savukārt ir drošības vairogs. Tas, kā va-

ram Ukrainai palīdzēt, ir lūgšana, gavēnis un humānā palīdzība, iesaistoties ikvienā palīdzības sniegšanā. Katram, protams, ir laiks pārdomāt, ko darītu, ja būtu kā Ukrainā. Otrs – nevajag paļauties uz viltus ziņām, jābūt atvērtu sirdi, nedalot sabiedrību krievos un latviešos. Esam Latvijas tauta, armijā šīs lietas ir pašsaprotamas. Līdz 1940. gadam kad tikām okupēti, Latvijā dzīvoja dažādu tautību pārstāvji, un ne prātā neienāca būt nelojāliem valstij.

Skolās tiks ieviesta obligātā militārā mācība, aizsardzības jautājumi?

Baltijas kontekstā aizsardzības jautājumi vienmēr ir un būs aktuāli, tāpēc aicinu stāties Zemessardzē. Caur minimāliem kursiem var iziet apmācību un piesaistīt prātu Tēvzemes mīlestībai, gatavībai par savu Tēvzemi iestāties. Brīvības pieminēklī ir iekalti simboliski vārdi: „Tēvzemei un Brīvībai”, un tur līdzās ir goda sardze. Kāpēc? Lai atgādinātu, ka armija ir sardzē par šim lielajām vērtībām.

Latvijas kontekstā atbalstu, ka skolās

militārajai mācībai jābūt obligātai. Esam maza tauta, patriotiskai dzirkstij ir jābūt. Mums nav obligātais militārais dienests, bet caur aicinājumu jauniešiem jāiedziļinās un jāiesaistās zemessardzē, sākums tam ir caur šo priekšmetu.

Līdz notikumiem Ukrainā daļa sabiedrības par Latvijas drošību neaizdomājās. Tagad dzirdu, ka ne visi būtu gatavi savu dzimteni aizstāvēt

Rikoties pēc saviem ieskatiem – tā ir demokrātiskas sabiedrības normāla parādība. Ar to atšķiramies, ka esam demokrātiska sabiedrība un viedokļu atšķirība ir pieļaujama. Cilvēks var brīvi izvēlēties, protams, likuma robežās. Zinu ļoti daudzus, kas gatavi nevis izbraukt, bet palikt un darīt visu Tēvzemes labā. Tā ir brīvība, kuras jēdziens iekalts pieminēklī, un Ukrainas prezidents, Ukrainas tauta ar savu drosmi te ir lielisks paraugs. Noliecu galvu cieņā par šo tautu!

Inese Elsiņa

REKOLEKCIJĀS TIEKAS JĀZEPA VĪRI

No 18. līdz 20. februārim Jelgavas novada Līvberzē notika Svētā Jāzepa vīru rekolekcijas. Tās vadīja *Mieczyslaw Guzewich* no Polijas.

No Madonas piedalījāmie divi cilvēki. Pašam piedāvājums braukt uz Zemgali nāca ļoti negaidīti. No rīta piezvanīja brālis Kristū – Jānis Liepiņš, teica, ka jādodas uz rekolekcijām. Bija jāmaina visi plāni, un jau pēc sešām stundām braucām mašīnā uz Līvberzi.

Rekolekcijās lūdzāmie ar Dieva Vārdu no 1. psalma, klausījāmie lekcijas par Svētā Jāzepa un Marijas Svēto ģimeni. Īpaši pievērsāmie pāvesta Fran-

ciska 2020. gada 8. decembrī izdotajai apustuliskajai vēstulei pārdomām un lūgšanām pie Svētā Jāzepa. Lektors dalījās gan ar savu ticības pieredzi, gan atziņām

par Svēto Jāzepu – to, kā šis izredzētais vīrs izdzīvoja savu aicinājumu, klausījās Dieva balsi un atbildēja ar savu nelokāmo “Jā”. Bija vērtīgi pārdomāt, kā dažādās, bieži vien sarežģītās situācijās rīkojās Jāzeps un kā mēs, vīri, varam to iedzīvināt savā ikdienā un savās ģimenēs.

Visi kopā svinējām Svētās Mises, slavējām un aizlūdzām viens par otru. Tas bija svētīgs laiks kopā ar brāļiem.

Aivars Sināts

GULBENĒ TURPINĀM CEĻU PRETĪ SINODEI

Nedēļu pirms tikšanās ar priesteri Paulu Kļaviņu, kuru arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs ir iecēlis par bīskapa vikāru garīgās formācijas jautājumos (garīdznieku pastāvīgā formācija, pastāvīgo diakonu formācija, akolītu un lektoru formācija, katehētu formācija), kā arī par diecēzes Sino-dālā ceļa norises atbildīgo personu, draudzes prāvests Pāvils Kamola mūs visus aicināja piedalīties, lai spertu nākamso soļus pretī sinodei.

Uz Svēto Misi, ko celebrēja priesteris Pauls Kļaviņš, bija ieradies arī Madonas dekanāta dekanš Ingars Stepkāns. Ticīgie grēkus pirms Svētas Mises un Svētās Mises laikā varēja izsūdzēt priesterim Ingarā Stepkānam. Tik liela Dieva Žēlastība – trīs

priesteri vienā Svētajā Misē! Šis izjūtas radija prieku, dāvāja gaismu un cerību, ka Covid – 19 vīrusa pandēmija sāk lēnām atkāpties, un vairāk varēsīm tikties, diskutēt, atbalstīt viens otru klātienē.

Pēc Svētās Mises draudzes locekļi ar Paulu Kaviņu diskutēja par attiecībām, izjūtām, personīgo pieredzi ar garīgo kārtu.

Katram no mums ir dažāds ceļa sākums ticībā: vieni ticību atceras tikpat ilgi, cik atceras sevi – būtībā tas ir kā viens vesels; citiem ticības ceļš ir sācies bērnībā; citiem jaunībā; vēl dažiem brieduma gados. Tāpat ir bijuši gan remdenie, gan pasīvie, gan dedzīgie posmi. Mūsos katrā notiek nemītīga cīņa gan ar izsapņotajiem sapņiem, kuri nav piepildījušies, gan ar būvētajiem dzīves ceļiem, kuru posmi

veidojas tādi, ka ne tikai ko tādu iedomāties nevarējām, bet vēl tiem ir jāiziet arī cauri. Dažādas veidojas attiecības ar bērniem, vecākiem, draugiem, radiem, kaimiņiem, līdzcilvēkiem. Tā ir mūsu katra bagāža, kura ietekmē, un katrs uztveram

to dažādi. Ir lietas, kuras vienam liekas panešamas, tās pašas lietas cits nes piepūloties, cits zem šo lietu smaguma saļimst.

Dažāda mums katram ir pieredze arī ar esošās draudzes prāvestiem. Un ne tikai. Gan ar biktstēviem, priesteriem. Vienus viss apmierina, cits ir jutis kādu spiedienu, bailes, ka neizdara kaut ko nepareizi. Bet pāri visam mēs esam kā bērni, kuri no priesteriem gaidām mierinājuma vārdus,

padomus. Tajā pašā laikā saprotam, ka priesteri no mums gaida to pašu – atbalstu, prieku, ģimenes un māju izjūtu – tādu draudzi, kura ir kā viena liela ģimene. Stipra ģimene, uz kuru tiekots ikviens tās loceklis.

Arī šis ceļa posms mums ir ejams kopā – ar savstarpēju sapratni, pazemību, paļāvību, darbošanos, atbalstu, lūgšanām vienam par otru un citam par citu. Cik vienkārši un reizēm tik sarežģīti!

Sev un visiem lasītājiem gribu novēlēt un saņemt, ko izsaka Intas Naglas vārdi: „Katrū jaunu dienu sākot, saku: – Dievs ļauj man to dzīvot Tavā mīlestībā, Tavā priekā un Tavā spēkā! Un izdodas! Jo Dievs man dod Savu gudrību!”

Iveta Dzērve

JĒZUS SVĒTĪBA SV. FILOMENAS GODINĀTĀJIEM

10. februāris bija īpaša vai pat mistiska diena. Vispirms jau tādēļ, ka Vissvētākā Sakramenta adorācijas diena Gulbenes draudzē, arī Jēzus Priesterības un sv. Filomenas dievkalpojuma diena ar bagātīgu ražu.

Atgādināšu, ka pirmā liturģija sv. Filomenas godam mūsu draudzē notika 2019. gada 10. janvārī un turpinājās katra mēneša desmitajā datumā līdz pat Covid-19 ierobežojumiem. Tā kā vīruss izmainījis cilvēku domāšanu un ieradumus, mēs kā grupa atpazinām vajadzību pēc garīgās atjaunotnes un Jēzus atziņas un ierindošanas pirmajā vietā, kam palīdzēja publikie akti: atteikšanās no ļaunā, pasludināšanas akts jeb apliecinājums, ka Jēzus ir mūsu dzīves Kungs. Tika atpazīts Dieva Vārds, ko varējām pārdomāt un lauzt kā maizi: Flp. 2, 5-11 un 2 Kor 6, 14 -18.

Dievkalpojuma norisi gatavoja “Adoremus Deum” – grupa, ko mērķtiecīgi iedibināja priesteris Andžejs Stoklosa (šogad grupai būs neliela jubileja – 5 gadi!). Sv. Gara iedvesma un sv. Filomenas relikviju klātbūtne mūsu baznīcā radīja vēlmi padziļināt ticības raktuves, kalpojot un evaņģelizējot.

Sv. Filomenas dievkalpojums ir virsotne, bet aiz tās slēpjas pamatīgs darbs – iknedēļas lūgšanas, slavēšana, gatavošanās, grupas kopējais Rožukronis, 9 dienu

novena, aizsardzības lūgšanas, dekorācijas.

Konstance: – 10. februāris bija neticams kalpošanas piedzīvojums – biju nopietni gatavojusies, bet veselība pasliktinājās un domāju, ka nevarēšu būt. Tomēr notika brīnums, izdevās piedalīties un pat palīdzēt atvest cilvēkus no pensionāta. Biju gandarīta un sapratu, cik liela nozīme ir komandai – Dieva spēks tajā atklājas kā puzzle – katram ir īpaša vieta Dieva plānā. Sēdēju pirmajā rindā, skatījos uz Jēzu monstrancē un sajutos, kā Dieva frontes 1. līnijas postenī.

Emilija: – Biju apdāvināta ar Dieva Svētā Gara prieku, man tie bija lieli svētki. Svētā Mise bija brīnišķīga – nopietna, piepildīta ar cieņu, it kā mēs atrastos ļoti svētā vietā.

Aivita: – Pēc pasākuma saņēmu prieka un liksmības Garu, pat

tādu kā dievišķu laimes sajūtu. Bija patiesi gandarījums par paveikto kalpošanu un dziļa pateicība priesterim Pāvilam par tālredzīgo vadību un palīdzību kalpojumā.

Zinaida: – Biju satraukusies, jo kalpoju pirmo reizi, taču redzēju, cik varena ir Dieva Svētā Gara vadība un iepriekš veikto lūgšanu spēks, kas palīdzēja iziet no sarežģītām situācijām kā pa ūdens virsmu ar Jēzum pasniegtu roku. Cilvēku vienotība atklājās dziesmās un lūgšanās, drau-

Gulbenes baznīcā īsti svētki – sv. Filomena kā ligava un līdzās apustuļi un arī ligavainis – pats Jēzus!

dze bija kā apustuļu koris – iespaidīgi.

Pr. Pāvils: – Liels prieks, ka Jēzus bija uzstādīts tronī ar svecēm – adorācija un izsacītie akti bija skaisti un auglīgi, jo cilvēki centās pieiet pie grēksūdzes sakramenta, lai izlīgtu un ietu tālāk, saņemtu šī vakara Dieva žēlastības.

Jēzus bija centrā, jo arī svētajai Filomenai Jēzus bija centrā. Dievkalpojumam izvēlētās klasiskās baznīcas dziesmas ar skaistajiem tekstiem palīdzēja izteikt sirdis un vienoties ar Jēzu gan adorācijā, gan Svētajā Misē.

Ivanda – Šoreiz kalpoju garīgajā frontē, lūdzoties dievkalpojuma lūgšanas mājās, klātienē piedalīties nevarēju kovidā dēļ. Taču arī šis kalpojums kā upuris bija Dievam svarīgs, un tikai Viņš zina tā augļu ražīgumu.

Inese: – Parasti pirms publiskiem kalpojumiem man ir lampu drudzis, bet šoreiz Dievs deva drosmes dāvanu, mieru un drošības sajūtu. Dziesmas mums skanēja kā svētdienā, it kā būtu pilna baznīca un apustuļu koris. Šķita, ka visi svētie un eņģeļi dzied kopā ar mums. Dieva smaids – arī dziedāšanā var būt kā tajā maltītē ar divām zivīm un piecām maizēm...

Ženija: – Liels prieks, ka ar priesteru

Pāvila svētību pēc divu gadu pārtraukuma atsākās sv. Filomenas dievkalpojumi. Vislielākie svētki man bija grupas sagatavošanās process, atteikšanās no elkdzīvības Jēzus Kristus vārdā un grēksūdze. Adorācijas laikā sēdēju baznīcas kreisajā pusē un skatījos uz Jēzu. Tad Monstrance pagriezās no labās uz kreiso pusi, proti, uz mani, un notika reāla satikšanās ar Dzīvo Dievu. Biju ļoti satraukta, bet priecīga un ar lielu pārliecību par šo satikšanos. Pēc laika Monstrance pagriezās atpakaļ, svētiot visus. Šis brīdis man atgādināja mirkli, kad priesteris adorācijas beigās svētī tautu ar Vissvētāko Sakramentu.

No liecībām jāsecina, ka katra satikšanās ar Jēzu mums ir tik īpaša, cik īpaši tai gatavojamies, cik esam koncentrēti un atvērti Dieva brīnumam. Sv. Filomena ir kā svēts atgādinājums un norāde uz Jēzu, kurš ir mūsu dzīves Karalis. Uzdevums? Būt par Jēzus liecinieku draudzē, Latvijā un pasaulē, sludināt Viņa augšāmcelšanās vēsti, lai arī caur mums citi cilvēki varētu sastapt Dzīvo Dievu.

Laipni lūgti sv. Filomenas dievkalpojumos Gulbenē katra mēneša 10. datumā!

Inese Stoklosa

MAZO GULBENIEŠU RĪCĪBA LIELAJĀ GAVĒNĪ

Agrita. Centīšos samazināt laiku, ko pavadu pie telefona, lai tā vietā pavadītu laiku kopā ar brāļiem, spēlējot galda spēles.

Sabīne. Katru vakaru pateikšos Dievam par to, ka diena ir izdevusies.

Vanesa. Es gribētu Jēzum kā upuri pienest lūgšanas, savus pārdzīvojumus un prieku. Palīdzēt mammai ikdienas darbos, gatavot ēst, iepirkties, sakārtot istabu. Vismaz vienu dienu nespēlēt spēles te-

lefonā. Būt jauki labi mācīties skolā un mūzikas skolā.

Beatrise. Apņemos būt laipnāka, vairāk palīdzēt mājas darbos.

Bernadete. Apņemos censties savaldīt dusmas.

Visas svētdienas skolas dalībnieces lūgsies par mieru un kara izbeigšanu Ukrainā. Šai nodomā meitenes apņemas bieži lūgties lūgšanu “Esi sveicināta, Marija”.

Sagatavoja Palmira Gailite

„...TOMĒR TEIKT DZĪVEI JĀ”

Kad 24. februāra ritā Krievijas armija sāka karu Ukrainā, visa pasaule mainījās. Tā vairs nekad nebūs tāda, kā pirms šī datuma. Apzināties, pieņēmam, saprotam to vai ne, bet pasaule un mēs esam kļuvuši citādāki – līdzjūtīgāki, pieticīgāki, vienotāki, drosmīgāki, bet redzam arī cilvēkus, kas bagātāk sēj melus, naidu, vardarbību un ignoranci. Kā atrast skatpunktu, no kura raudzīties uz karu, neapjukt vai neizsamstīt?

Nedēļu pirms sākās karš Ukrainā es vienā elpas vilcienā izlasīju austriešu neirologa, psihiatra, filozofa un rakstnieka Viktora Emila Frankla (1905–1997) grāmatu „...tomēr teikt dzīvei JĀ”. Tas ir uz reāliem notikumiem balstīts stāsts par to, kā ieslodzītais autors izdzīvoja Aušvicas koncentrācijas nometnē, kur pētīja gan pats savas, gan likteņbiedru reakcijas uz šausminošajiem apstākļiem. Kā saka V. Frankls, – skatieties no šī vizuālākā punkta, kur cilvēka dzīvībai vispār nav nekādas nozīmes, ļoti skaidri un nepārprotami var ieraudzīt jēgas, attieksmes un izvēles principus. Autors konstatē interesantu sakarību: ilgāk izturēja tie, kas sevi rada spēku palīdzēt citiem. „Cilvēkam koncentrācijas nometnē var atņemt visu, izņemot vienu – cilvēka brīvību izvēlēties, kā attiekties pret dotajiem apstākļiem.” Šis citāts ir tik aktuāls šobrīd, kad mums visiem bez izņēmuma ir jāsadzīvo ar kara un vardarbības šausmām, propagandu Krievijas medijos, provokācijām un naidu sociālajos medijos.

„Garīgā brīvība cilvēkam piemīt līdz pat pēdējam elpas vilcienam un dod

iespēju veidot jēgpilnu dzīvi arī līdz pēdējam elpas vilcienam,” secina autors. „Taču jēga piemīt ne tikai radošai un baudošai dzīvei – ja dzīvei vispār ir kāda jēga, tad arī ciešanām ir jābūt jēgai. Protams, visi nav nobrieduši un nevar pacelties šādos augstumos.”

Dzīves un ciešanu jēgas jautājumi gan koncentrācijas nometnē, gan šodien ir ļoti būtiski. „Pašiem jāiemācās un izmisušajiem jāiemācā, ka runa jau nav par to, kas gaidāms no dzīves, bet gan par to, ko dzīve gaida no mums! Atbildēt var tikai ar savu rīcību un pareizu izturēšanos. Galu galā dzīvot nozīmē uzņemties atbildību par jēdzīgu atbildību sniegšanu uz dzīves uzdotajiem jautājumiem.”

Manuprāt, karš un ciešanas Ukrainā izgaismo to labo, cilvēcisكو un skaisto, ko esam lēnām audzējuši savā sirdī pēc Padomju Savienības sabrukšanas. Pirmkārt, jau ukraiņu tautas upurinatavā mīlestība – video fragmenti, kur neapbruņoti cilvēki iziet pretī tankiem, iedvesmo un dāvā drosmi visai pasaulei.

Arī lielākā daļa latviešu un Rietumu sabiedrības ir vienota attieksmē pret karu Ukrainā – vardarbībai nav vietas mūsdienas sabiedrībā, jo, kā saka V. Frankls: „Cilvēks ir būtne, kura vienmēr izvēlas, kas viņa ir.” No tā varam secināt, ka uz Zemes eksistē tikai divas „cilvēkrases”: krietno un nekrietno cilvēku „rase”. Tās abas visur ir izplatītas, neviena grupa nesastāv tikai no krietniem vai nekrietniem cilvēkiem. Psihiatra secinājums vēlreiz atgādina man un citiem, kur patiesībā notiek istā ciņa.

Santa Jaujeniece

MADONIEŠI ZIEDO UKRAINAS ATBALSTAM

Ukraina šobrīd cinās arī par mūsu brīvību, tāpēc – ja varam palīdzēt kaut nedaudz, mums tas ir jādara. Labdarībā darbojamies vairāk nekā 20 gadus, taču šoreiz ir citādāk. Šī nav reize, kad var rīkoties pēc saviem ieskatiem. Kara situācijā rīcībai jābūt koordinētai, lai ziedošanas tiešām sasniegtu ukraiņus. Mēs sadarbojamies ar attiecīgajām institūcijām, lai tā būtu.

Paldies katram labas gribas cilvēkam, kurš nepaliek vienaldzīgs! Nav vārds aprakstāma sajūta, kad biedrības durvis ver bērns, kurš atnesis miļāko rotaļlietu, draugu kompānija, kura, šķiet, izpirkusi veikalus vai seniors, kurš atnesis tikai divas konservu bundžas, bet tieši tik, cik atļauj rocība. Ar atbalstošiem vārdiem un Ukrainas karodziņiem noformētas kastes, bērnu zīmējumi un vēstules ar spēka vārdiem. Madonā kopā esam saziedojuši 2700 sausās pārtikas paciņas, 900 gb bērnu pārtikas, 938 enerģijas batoņiņus, 1088 konservus, 413 higiēnisko pakešu iepakojumus, 527 mitro salvešu iepakojumu, vairākas kastes ar medikamentiem, 1047 marles, 1110 plāksterus,

1000 medicīnisko cimdu pārus, kā arī tik ļoti nepieciešamos guļammaisus, segas, pledus un siltas zeķes. Pirmais kravas furgons ceļā devās 28. februārī un ukraiņus jau ir sasniedzis, otrs busiņš no Madona izbrauca 15. martā.

Jūs raudat, jo jums sāp, jūs stipriniet ar vārdiem, jo ticiet, ka taisnība uzvarēs! Lepojamies, redzot kādi cilvēki mums ir apkārt! Tieši komandā ir spēks, tāpēc PALDIES katram ziedotājam, kurš ar savu artavu piepilda lielos kravas furgonus, PALDIES ikvienam brīvprātīgajam, kurš pieliek roku, lai saziedotais tiktu pieņemts, sašķirot un iekrauts transportā!

Ar 21. martu turpināsim ziedošanu pieņemšanu. Par aktuālākajām lietām, ko lūdz Ukraina, un paciņu nodošanas laikiem sekot var biedrības facebook lapā. Neskaidribu gadījumā zvani 29215089 (Ramona) vai 29461604 (Sandra). Darbojamies brīvprātīgi, līdztekus pamatdarbam, tāpēc lūgums saprast, ja neatbildam uzreiz. Paliekam vienoti!

**Ramona un Sandra,
„Caritas Madona”**

AICINĀJUMS UZ GARĪGO ADOPCIJU

Garīgo adopciju parasti saliekam lie-
los svētkos baznīcā – 25. martā vai tuvā-
kajā svētdienā pēc tā. Tas ir brīvprātīgi sa-
likts svētsolījums Dievam – apņemšanās
lūgties 9 mēnešus katru dienu vienu
Rožukroņa noslēpumu (pēc iz-
vēles), klāt pievienojot lūgšanu
par vienu garīgi adoptēto, bet
vēl nedzimušo bērniņu, kurš
ieņemts mātes miesās, bet ku-
ram draud nogalināšana abortā.
Šis lūgšanas ir kā drošs apmet-
nis, kas pasargā mazās dzīvības no
visām tiešām un netiešām briesmām.

Katru dienu katrā valstī notiek vislie-
lākais jaunums cilvēcē – apzināta neaiz-
sargātu cilvēku nogalināšana – aborti
Garīgās adopcijas lūgšana ir spēcīgākais

ierocis cīņā pret ļaunumu, sātanu, kurš
ļoti vēlas visādā veidā nogalināt jebkādu
dzīvību.

Cilvēka dzīvi var iedalīt trīs posmos:
dzīve pirms piedzimšanas; pēc piedzim-
šanas; mūžīgā dzīve. Katrs nākamais
seko pēc pirmā, tāda veidā cilvē-
ka dzīvei nav beigu. Ja gadījumā
bērniņa dzīvība tiek pārtraukta
mātes miesā, tad diemžēl neseko
nākamais posms.

Jaunieši un pieaugušie, Jūs
esat reāla garīgā armija! Lūgšana spēj
darīt lielas lietas gan tam, kas lūdzas, gan
tam, par ko lūdzas. Atcerēsimies, ka tieši
mūsu katra izšķirošā lūgšana var palīdzēt
kādu izglābt no nāves briesmām!

Redakcija

UZDEVUMS VISIEM. SIRDSAPZIŅA

Ikviena cilvēks ir izdarījis kādu pārkā-
pumu vai nedarbu domās, vārdos vai dar-
bos. Tā ir sirdsapziņas balss, ko Dievs ieli-
cis katrā cilvēkā, lai mēs zinātu, kas ir labs
un kas ir slikts. Jēzus ir vienīgais pasaulē,
kuram nav neviena grēka.

Uzdevums: zīmējumā katrs cipars ir
kopā ar burtu. Atrodi attiecīgos burtus un
atšifrē apustuļa Pāvila vārdus!

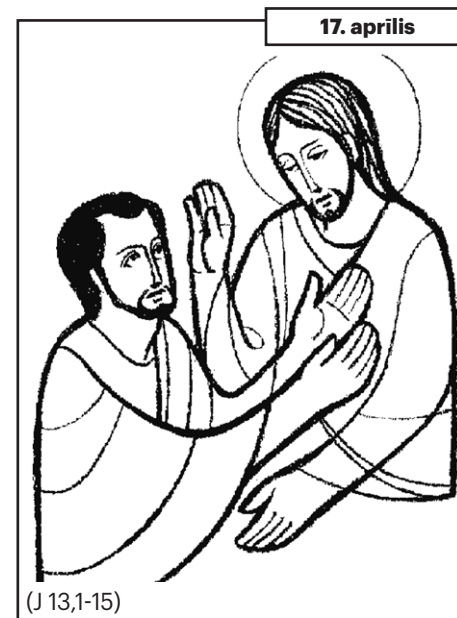
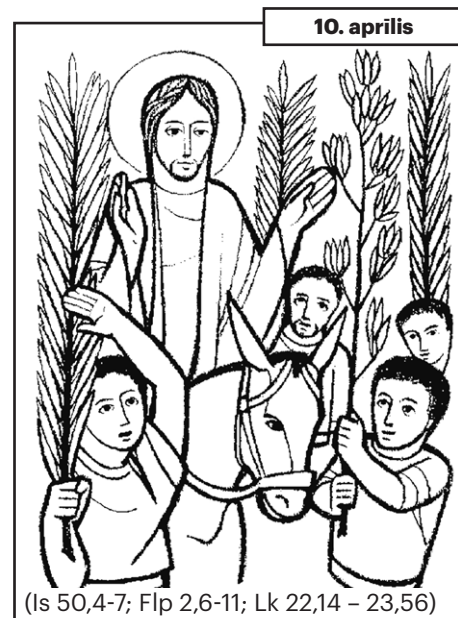
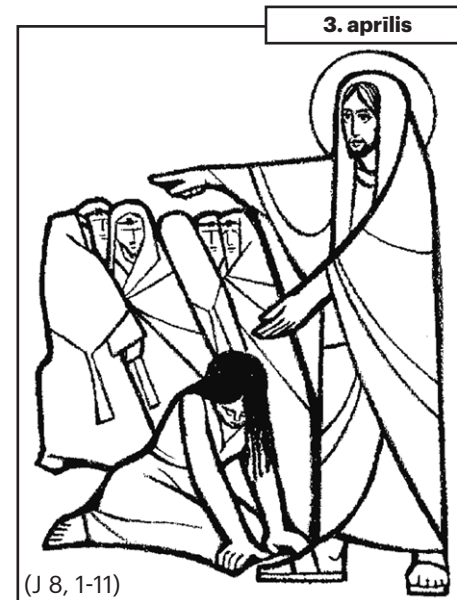
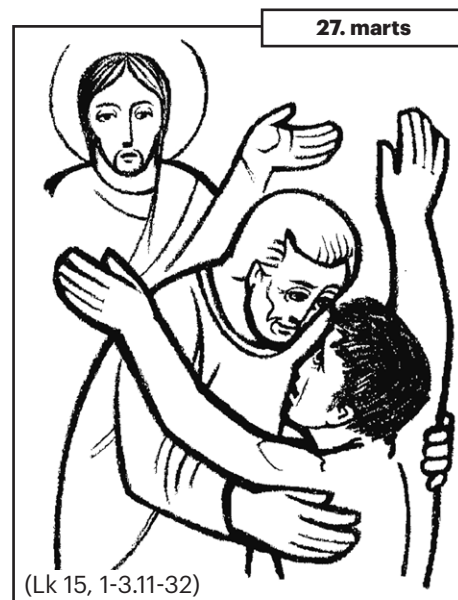
6 20 19 22 15 2 11 22 18 1 21 9 6 20 10
3 22 12 19 9 20 21 23, 6 20
15 6 14 6 13 17 11 22, 1 19 10 14 1
15 1 20 9 19 5 20 1 18 25 9 16 1
21 17 118 13 9 6 4 9 15 1 20 24
7 21 11 2 8 1 19 2.

Salīdzini ar Rom 9,1 un novērtē savu
darbu!

Palmira Gailite

Svētdienas Evanģēlijs

LŪGŠANA PAR MIERU

Kungs, miera Dievs, kuru nemierīga sirds nespēj saprast un varaskārais prāts nevar aptvert, mēs Tevi lūdzam, atceries mūsu Pestītāju Jēzu Kristu, kas ar savām asinīm dzēsa visu cilvēku ienaidu un uzlūko žēlīgi kara nomākto cilvēku ciešanas, lai Kristus upuris visiem cilvēkiem atkal nes mieru un drošību, lai piepildītos cilvēku centieni pēc miera un lai aizmirstos viņiem ļaunums, kas tos šķir.

To visu lūdzam no Tevis, kas dzīvo un valdi mūsu mūžos. Āmen.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns

(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs

(t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš

(t. 29191335)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Maziljevskis

(t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs

(t. 29559299)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Palmīra Gailīte, Ginta Ābelīņa.
Uz vāka – Agneses Liepiņas zīmējums.

Lappušu nosaukumos – citāti no 20. psalma.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.